

[Holstein.]

Zoologisk Have og Haveselskabets Have med Havekultur. Kunde man tænke sig nogen mere storstilet og smuk Løsning end en saadan? Jeg synes det ikke. Og jeg kan ikke indse, hvorfor det skulde være umuligt at faa Officersskolen og dens Lærere anbragt et andet Sted. Kunde man f. Eks. ikke tænke sig — det er blot en Tanke, jeg udkaster til ærede Medlemmers Overvejelse —, at Marinehospitalet, som jo er en god og moderne indrettet Bygning fra Begyndelsen af Aarhundredet, blev indrettet til Officersskole og Boliger for Officersskolens Lærere? De vilde have Ridehuset paa Artillerikasernen lige ved Haanden. Jeg kan ikke indse, hvorfor her ikke skulde være en Vej ud. Hvorfor skulde det sælges? Det var dog værd at overveje, om det ikke kunde finde Anvendelse i Forbindelse med Nationalmuseumsspørgsmaalet. I det hele synes jeg, at hele vort Kasernespørgsmaal, som henstaar uafgjort og uløst, bør tages ind under Overvejelse sammen med Spørgsmaalet om Anbringelsen af vore nationale Samlinger.

Saa har vi jo yderligere et Haandværkermuseum, der som det øvrige af Folkemuseet ligger magasineret. Af Folkemuseet ligger, som jeg før sagde, en hel Del paa Loftet i Bredgade, en anden Del i et Træskur i Lyngby og en tredie Del i Stormgade Nr. 19, en fjerde Del, saa vidt jeg ved, paa Materialgaardens Terræn. Haandværkermuseet er installeret dels samme Sted og dels, saa vidt jeg ved, i Østre Elektricitetsværk. Det var jo saare vel muligt, hvis man fik hele Frederiksberg Slot og Arealet derude ind som Museumsplads, saa paa Kastellet Grund, paa hele Terrænet Nord og Syd for Kommandantboligen, at indrette en By i Lighed med den gamle By i Aarhus, hvor der tillige kunde være Haandværkermuseum.

Hvis man gik ind for en Kombination af de to Planer, er der baade museumsmæssigt i Øjeblikket og med Hensyn til Udvidelser for Fremtiden ubegrænsede Muligheder, saa gode Vilkaar, som det overhovedet er muligt at opnaa. Og æstetisk og folkeoplysende og folkeopdragende vil jeg nok spørge, om Regeringspartierne vil paa-staa, at det, der her bydes fra den højtærede Undervisningsministers Side, er at foretrække fremfor de Planer, jeg her har skitseret.

Det, den højtærede Undervisningsminister byder paa, er i Virkeligheden slet ikke i nogen Henseende en Løsning af National-

museumsspørgsmaalet og aldeles ikke et Svar, som Regering og Rigsdag kan være bekendt, paa den Offervillie og det Ja, der lød, da man kaldte paa Befolkningen til at yde frivillige Bidrag til den Sags Løsning, vi her drøfter. Jeg vil sige det samme om det, der her søges tvunget igennem fra Regeringspartiernes Side med et intetsigende Flertal i denne Sal, at det, de her gør, er ikke fair mod Nationalmuseet og vore nationale Samlinger; det er ikke fair mod Befolkningen, som har vist en saa smuk og enestaaende Offervillie i denne Sag; det er ikke fair mod denne Befolknings Historie og Fortid; og det er ikke fair mod denne Befolknings Eftertid og Efterslæg.

Schmidt: Min personlige Stilling til denne Sag er den, at jeg holder Kastelsplanen for den, der rummer de smukkeste Muligheder, en lokkende Opgave for unge Kunstnere, en Mulighed for Forbindelse med andre Museumsplaner, smukt beliggende, hvor Københavnerne og fremmede tyer hen, og desuden forbundet med mange historiske Erindringer, som synes mig en Grund mere til at foretrække den.

Naar jeg alligevel efter lange Overvejelser har besluttet mig til ikke at afgive min Stemme i denne Sag, saa er den Tanke bestemmende for mig, at dette Museumsspørgsmaal i sin Kærne jo alligevel er et dansk-nationalt Spørgsmaal, som alene kan og bør løses af det danske Folk — jeg siger: i sin Kærne et dansk-nationalt Spørgsmaal; for jeg ser jo nok, at det ikke er udelukkende et nationalt Spørgsmaal, men et Kultur-spørgsmaal af Rang, som jeg vel havde Lov til at tage Stilling til, ogsaa med min Stemme, uden at derfor nogen kunde bebrejde mig, at jeg var taktløs og blandede mig i en Sag, som kun kom det danske Folk ved. Men da det er et væsentligt Punkt i det Program, jeg forfægtet her i det høje Ting, at jeg viser ethvert Formynderskab tilbage i nationale Ting overfor os, vil jeg nødig paa nogen Maade gøre Indtryk af, at jeg paa utilbørlig Maade blandede mig i en Sag, hvorom De maaske vil sige: Det er vor egen Sag alene.

Idet jeg afholder mig fra at stemme, understreger jeg stærkest, at man i disse Spørgsmaal skal respektere Modparten.

Undervisningsministeren (Byсков): Jeg skal ikke bruge saa mange Ord nu. Efter at der har været talt og skrevet om denne Sag i et Par Menneskealdre, og efter alt, hvad der har været talt og skrevet i det